

K NOZ § 1040:

§ 1040

(1)

Kdo věc neprávem zadržuje, může být vlastníkem žalován, aby ji vydal.

(2)

Žalovat o vydání věci nemůže ten, kdo věc svým jménem nabyvateli zcizil, aniž byl jejím vlastníkem, a teprve poté k ní vlastnické právo nabyl; nabytím vlastnického práva zcizitelem se nabyvatel stává vlastníkem věci.

Komentáře

11/06/2013 / ADMINISTRÁTOR

Důvodová zpráva k § 1040 až 1044

0 0 0

23/12/2014 / Admin Tým

§ 146 návrhu občanského...

0 0 0

10/09/2014 / Admin Tým

Křížové odkazy

0 0 0

28/03/2018 / Petr Bělovský

Oddělení ze spoluvlastnictví...

0 0 0

23/12/2014 / Admin Tým

§ 366 ABGB - zdroj inspirace

0 0 0

07/04/2018 / Petr Bělovský

Corpus Iuris Civilis

0 0 0

ODDĚLENÍ ZE SPOLUVLASTNICTVÍ-ŘÍMSKÉ PRÁVO

28/03/2018 / Petr Bělovský

Římská právní úprava vycházela v zásadě z dobrovolnosti spoluvlastnictví, resp. z dobrovolnosti v setrvávání ve spoluvlastnictví. Jakékoliv spoluvlastnictví s sebou logicky nese nutnost kooperace mezi spoluvlastníky, což nemusí být jednoduché. Římské právo tedy pochopitelně otevíralo i cestu ke zrušení spoluvlastnictví. Je jasné, že není možné nutit spoluvlastníka, aby ve svazku spoluvlastnictví zůstal. K opuštění spoluvlastnictví má pak několik cest. Může samozřejmě svůj spoluvlastnický podíl převést na jiného spoluvlastníka, případně na třetí osobu. Jinou cestou je opuštění (derelikce) spoluvlastnického podílu. V takovém případě by podle římského práva opuštěný spoluvlastnický podíl přirůstal poměrně k ostatním podílům. Další cestou je samozřejmě možnost zrušit spoluvlastnictví dohodou spoluvlastníků a jejich vzájemným vypořádáním.

Nezruší-li se spoluvlastnictví dohodou, musí být konečná možnost dána použitím žaloby. Římskoprávní žaloby by v tomto případě připadaly v úvahu v zásadě tři - *actio pro socio* v případě, že společenství vzniklo uzavřením společenské smlouvy (*societas*), *actio familiae eriscundae* v případě, že jde o vypořádání společného dědictví, a *actio communi dividundo* ve všech případech existence spoluvlastnictví. Tyto žaloby jsou přípustné i v situaci, že spoluvlastnictví chce opustit i jen menšina spoluvlastníků. Ve všech

případech dojde při použití příslušné žaloby ke zrušení spoluvlastnictví a jeho vypořádání.

Protože se ale individuální rozhodnutí jednoho ze spoluvlastníků svazek opustit logicky dotkne i ostatních spoluvlastníků, je nutné nastavit určitá pravidla. Jediným takovým pravidlem, formulovaným již římským právem, je vhodnost načasování. Pokud by totiž z použití žaloby vznikla škoda, byl by spoluvlastník, který inicioval zrušení spoluvlastnictví, povinen ostatním nahradit škodu takto vzniklou.

Zatím žádné diskuzní příspěvky